

Bayer Zsolt: Katonáink

2014 november 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

„Minden mutató szerint az els? helyen végeztek a magyar katonák a Litvániában megrendezett nemzetközi hadgyakorlaton”

„Minden mutató szerint az els? helyen végeztek a magyar katonák a Litvániában megrendezett nemzetközi

hadgyakorlaton – mondta Hende Csaba honvédelmi miniszter hétfőn az M1 Ma reggel című műsorában. A miniszter Orbán Viktorral vasárnap látogatta meg a Litvániában két hónapig feladatot teljesítő magyar lövészsorozatot. – Az Iron Sword (Vaskard) 2014 hadgyakorlaton kilenc NATO-ország csaknem 2500 katonája vett részt. A mintegy 140 magyar katonából álló kontingens többségét az MH 5. Bocskai István Lövészdandár 39. lövészsorozatlója adja. A magyar katonák december közepéig maradnak Litvániában, a Baltic Training 2014 hadgyakorlat keretein belül különféle téli kiképzéseken vesznek még részt.”

Igen. És nemcsak a magyar honvédelmi miniszter állította ezt, hanem mindenki. Ezt pedig csak azért kell megjegyeznünk, mert így kénytelenek azok is elhinni, akik azt szerették volna, hogy a magyar katonák a legutolsó helyen végezzenek. De a magyar katonák az első helyen végeztek, a magyar katonák a legjobb teljesítményt nyújtották. Tették ezt egy olyan ország katonáiként, amely ország nincs abban az anyagi helyzetben, hogy komolyan fejlessze haderejét és érdemeik szerint megfizesse a katonáit.

Amikor engem elvittek katonának, nem hittem volna, hogy van a világon olyan haderő, amelyet mi képesek lennénk legyőzni. Tapasztalataim pedig eleinte alátámasztották ezt az elítéletemet. Elképesztő állapotban lévő technika (a telephelyen felsorakoztatott Csepel teherautók nagyjából háromnegyedét egyáltalán nem lehetett beindítani), és még elképesztőbb állapotban lévő tisztek, akik közül első ránézésre egy sem akadt, akivel az ember elment volna a háborúba. Csupa-csupa Queeg kapitány a Zendülés a Caine hadihajón-ból – tisztelet a kivételnek.

Aztán a Duna '85 hadgyakorlaton mégis kiderült, hogy csodákra vagyunk képesek, és fantasztikus szintűt produkálva csináltunk pontonhidat a Dunára, hogy a fene se emlékszik, hányadik ukrán harckocsizó dandár „erőszakos folyami átkelést” hajtszon végre rajta.

Utáltam az egészet, mint Nyilas Misi a kukoricagölgödint, de akkor, abban a pillanatban mégis büszke voltam. Annak ellenére voltam büszke, hogy győöltem a rendszert, amelynek katonája voltam, győöltem az esküt, amelyet le kellett tennem s amelynek értelmében köteles voltam, akár az életem árán is, megvédeni éppen azt a rendszert. De amikor az irgalmatlan méretű Krazok odagördültek a Duna partjára Ercsi alatt, és vízre tettük a pontonelemeket, megszűnt létezni a valóság, és maradt az igyekezet, hogy megcsináljuk szintűre, amit kell. Sőt, szintű alatt.

Nagyon remélem, hogy a mostani katonák, akik ráadásul hivatásosok, nem győölik a rendszert. Nem, nem a jelenlegi magyar kormányra gondolok, hogy mindjárt az elején tisztázzuk a félreértéseket. Ugyanis a kormányokhoz való viszonyulás és érzélem tökéletesen mellékes szempont egy katona esetében. Az a lényeg, hogy a demokráciát és a demokratikus berendezkedést győölik vagy szeretik. Ehhez való viszonyulásuk mérvadó.

A többi lényegtelen.

Litvániában a magyar katonák lepipáltak mindenkit. Kitétek magukért. Megmutatták. Mint mindig a történelmünk során. Mindig megmutattuk.

A pozsonyi csatában; Nándorfehérvárnál; a Fekete Seregben; a mohácsi síkon, ahol odaveszett majd' mindenki; megmutatták a magyar huszárok, a hajdúk, Guyon Richárd honvédei a Branyiskói-hágón; az aradi tizenhárom; a soproni huszárok Muhr Ottmár vezénylete alatt Galíciában, a magyar fiúk Isonzónál, a Rongyos Gárda, a Székely Hadosztály, a Hunyadi-páncélosok – mind-mind a hősök, akik errefelé ritkán gyűztek, de gyakran haltak, és mindig becsülettel.

György Attila barátom, Erdély szülőtte írja a Harcosok könyve című nagyszerű művében: „Köztudomású, a legjobb harcosok azok, akik keletről érkeztek; s űk leginkább kora reggel, hajnalhasadás után szeretnek harcolni. E harcosok ugyanis, ha ébredés után a bíborszínű kelő napra néznek, harci vággyal és magabiztossággal telnek el; s a félelem és a múlandóság értékei megszűnnek szívükben. A felkelő nap a távoli otthont, az őshazát idézi számukra, bármerre is legyenek; s egy pillanatra újra megérinti űket annak varázsa.

Aki ugyanis keletről jön, az hetedízíglen keleti marad; (...)

Nem igaz, hogy Nyugaton nincsenek harcosok – ma már vannak. Régen azonban, régebben, mintsem a kollektív emlékezet tudhatna róla, keleti harcosok szórták el magjukat, hagyták hátra nyugaton a szikrát, mely egy napon lángba szökött. A nyugati harcosok és kiváltképp a harcos népek kivétel nélkül Keletről származnak.

Végezetül pedig vannak északi harcosok is, akik a ködből jöttek és minden bizonnyal oda is tűntek el. Róluk nem beszélünk többet, mert néha többek, néha kevesebbek voltak az igazi harcosoknál.”

Erről van szó.

És tisztelet a magyar katonáknak ma is.

Bayer Zsolt - magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló

